

HRISTOS A ÎNVIAT ȘI S-A PREAMĂRIT CU SLAVA TATĂLUI, IAR
NOUĂ NE-A DĂRUIT LUMINA ȘI VIAȚA CEA VEȘNICĂ!

† MIHAIL

CU HARUL LUI DUMNEZEU

EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A

AUSTRALIEI ȘI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră, har, pace, sănătate și întru toate bunăvoire, cu prilejul Învierii Domnului, iar de la Noi arhieresti și părintești binecuvântări.

“Părinte... a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preaslăvească... Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea ” (In. 17,1 -5).

Preacucernici Părinți,

Iubiți frați și surori în Domnul,

HRISTOS A ÎNVIAT!

În rugăciunea arhierască, Mântuitorul Iisus Hristos a rostit cuvintele de mai sus, știind că se află în fața morții. Sfântul Ioan Evanghelistul în capitolul al 17-lea din Evanghelia pe care a scris-o, redă rugăciunea întreagă, în care Hristos Domnul descrie rostul vieții Lui, atât a celei veșnice, cât și a celei pământești. În acele clipe El cere de la Dumnezeu Tatăl ca să-L preamărească întru slava pe care a avut-o din veac.

După ce și-a împlinit misiunea pământească, s-a întors la Tatăl de unde venise, pentru că El, Fiul Tatălui celui veșnic, Care a primit să facă voia Părintelui

ceresc, a săvârșit lucrarea pe care l-a dat-o în lumea aceasta. Să ne bucurăm așadar de rânduiala pe care a pus-o Dumnezeu în bunătatea Sa, deoarece la marele praznic al Învierii Domnului Hristos se deschide neamului omenesc o nouă perspectivă. În învățătura Bisericii, Învieria Domnului este un eveniment ontologic, întrucât toată lucrarea Sa o face pentru întreaga omenire. Hristos Domnul se roagă Tatălui pentru El, dar se roagă și pentru cei care cred în cuvintele pe care El le-a descoperit lor de la Tatăl. Cu puțin înainte de Patimi, le vestește ucenicilor, zicând: **“Puțin și nu Mă veți mai vedea, și iarăși, puțin și Mă veți vedea, pentru că, Eu Mă duc la Tatăl (In. 16, 16).** Prin moartea Lui, Hristos a biruit moartea și prin Învieria Lui a dăruit omului viața veșnică. În ziua Învierii cântăm: **“Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”.** Moartea este desființată prin moarte iar omul află *Calea* prin care poate intra în comuniune cu Dumnezeu și prin care dobândește viața cea adevărată.

Hristos Domnul a fost *“ascultător de voia Tatălui, până la moarte”* și astfel slava Lui începe prin Cruce, prin care au fost zdrobite puterile întunericului. Sfântul Apostol Pavel ne spune ***că Iisus Hristos: “S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce. Pentru aceasta, și Dumnezeu l-a preînălțat și l-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume; Ca întru numele lui Iisus, tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor dedesubt. Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2,7-11).***

Iubiți credincioși și credincioase,

*Creștinul începe a fi următor lui Hristos, care este “Calea, Adevărul și Viața”, prin acceptarea de bună voie a crucii personale, în numele lui Hristos. După cum Iisus Hristos a venit în lume ca să împlinească voia Tatălui Ceresc, tot așa și noi ne naștem pe pământ cu o chemare sfântă. Prin Sfântul Botez devenim fii după har ai lui Dumnezeu, și astfel dobândim darurile pe care le revarsă Dumnezeu în viața noastră. Aceste daruri trebuiesc cultivate și fructificate, după cum vedem în ***pilda talanților (Mt. 25, 14-30).*** Unul a primit cinci talanți, altul doi și altul unul. Li se cere să lucreze cu darul primit și să îl înmulțească după putere, astfel încât prin răbdare și prin lucrare credincioasă, să dea roade.*

Dumnezeu a împărțit darurile fiecăruia, astfel încât prin faptele săvârșite să îl preamărească pe El, pentru că în cele din urmă va răsplăti pe fiecare cu cununa vieții veșnice. Creștinul în întreaga sa viață, are prilejul de a se îmbogăți în sfințenie prin credința cea dreaptă și prin lucrarea cea mântuitoare. Închinându-și timpul vieții sale lui Dumnezeu, omul credincios se eliberează de stricăciune și de moarte, și devine virtuos, participând la viața lui Hristos sau la intrarea în comuniune cu Dumnezeu.

Hristos Domnul și-a încheiat misiunea pământească prin Patimă și Moarte pe Cruce. Pentru aceasta cere cu smerenie, zicând: **“ lucrul pe care mi l-ai dat să-l fac l-am săvârșit. Și acum preamărește-mă la Tine însuși” (In. 17,4-5).** După Răstignire și Moarte, Hristos Domnul s-a pogorât la iad ca să vestească celor adormiți Învierea Sa și să ridice pe cei morți ca un Biruitor. După trei zile, îmbrăcat întru slavă, trupul Său transfigurat, devine o făclie care luminează toată făptura și întreaga creație. Prin urmare, Învierea Domnului este o sărbătoare a Luminii, la care suntem chemați să ne împărtășim și noi și să redobândim sfințenia. Chemarea liturgică a slujitorilor când **îndeamnă “Veniți de luați lumină”**, este un îndemn care se extinde în toată viața creștinilor de a deveni fii ai luminii prin trăirea învățaturii Domnului nostru Iisus Hristos, Care ne-a eliberat pentru totdeauna de păcat, de moarte și de legăturile întunericului.

Iisus cel Înviat din morți se arată de mai multe ori ucenicilor Săi, iar după patruzeci de zile S-a Înălțat la cer și la zece zile după aceea, a revărsat peste dânșii pe Duhul Sfânt, pentru ca ei să propovăduiască învățătura și Învierea Sa din morți.

Frați creștini,

Viața Bisericii Creștine se împletește cu misiunea sau cu apostolatul. Hristos Domnul i-a îndemnat pe Apostoli zicând: **“ mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului “ (Mt. 28, 19-20).** Această poruncă dumnezeiască este adresată și nouă creștinilor, pentru că îl auzim și pe Sfântul Apostol Pavel care zice: **„ vai mie de nu binevestesc” (I Cor.9,16).**

Mărturia credinței are drept urmare luminarea lumii, întărirea comunității prin faptele credinței și înmulțește iubirea față de aproapele. Biserica ne spune că aproapele este orice om și este necesar să îl privim cu dăruire de sine și cu jertfă. Mântuitorul a venit în lume ca Mesia și lucrează între oameni înfățișându-se ca un străin, fără adăpost, însetat și gol, aflându-se aproape de toți oamenii. Depinde de fiecare dintre noi dacă primim pe aproapele și dacă îi oferim hrană, adăpost și ajutor, pentru că în persoana celui de lângă noi îl aflăm pe Hristos Însuși.

Cu prilejul sărbătorii Învierii Domnului, vă îndemnăm pe toți să fiți aproape de cei singuri, de cei neputincioși și bolnavi, de cei săraci și lipsiți, aducându-le lumina credinței în sufletele lor, odată cu darul oferit, pentru ca să simtă iubirea jertfelnică a lui Iisus Hristos pentru viața lumii.

Cu aceste gânduri, să credem din tot sufletul și din tot cugetul nostru în Hristos cel Înviat din morți care este începutul învierii noastre și astfel să devenim fii ai Luminei, iertând tuturor greșelile făcute, pentru că, El este iertarea, El este Paștele nostru, El este viața, învierea, lumina și mântuirea sufletelor noastre.

Vă dorim tuturor sărbători cu pace, sănătate, bucurie sfântă, încheind cu salutul creștinesc: ***"Hristos a Înviat!"***.

Al vostru către Domnul rugător,

† MIHAIL

Episcopul Ortodox Român al Australiei și Noii Zeelande